

JOHN BOYNE

ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK'UN YAZARINDAN

ASKER DOĞMAYANLAR

Türkçeleştiren:
Özlem Yüksel

Delij

John Boyne

1971 yılında İrlanda'nın Dublin kentinde dünyaya gelen John Boyne, Dublin Trinity Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Yazarın 2006 yılında yayımladığı ve Nazi toplama kampları gerçeğini iki çocuğun gözünden anlattığı ilk çocuk romanı *Çizgili Pijamalı Çocuk*, Miramax tarafından sinemaya uyarlanarak pek çok ödül aldı. Aynı roman, İrlanda'da iki edebiyat ödülünün yanı sıra çeşitli uluslararası ödüllere layık görüldü ve birçok uluslararası ödüle de aday gösterildi. Bu başarılarına ek olarak kitap, İrlanda listelerinde 80 hafta bir numarada kalarak büyük bir rekora imza attı ve *New York Times*'in çok satanlar listesinin de zirvesine yükseldi. Tüm dünyada 5 milyondan fazla satan *Çizgili Pijamalı Çocuk*, hem 2007 hem 2008 yılında İspanya'da en çok satan kitap oldu. Boyne, çalışmalarına Dublin'de devam etmektedir.

Özlem Yüksel

1971 yılında Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Dil, Tarih ve Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Çeşitli yükseköğrenim kurumlarında İngilizce öğretmeni ve yönetici olarak çalıştı, uluslararası tıp kongrelerinin organizasyonunda görev aldı. Altmışı aşkın kitabı Türkçeye kazandıran Özlem Yüksel, çalışmalarını İstanbul'da sürdürüyor.

ASKER DOĞMAYANLAR

© 2020, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2011, John Boyne

İlk baskı 2011 yılında, İngiltere’de *The Absolutist* adıyla Transworld Publishers’ın bir alt markası olan Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları William Morris Endeavor Entertainment ile anlaşmalı olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John Boyne
TÜRKÇELEŞTİREN: Özlem Yüksel
EDİTÖR: Olcay Mağden Ünal
DÜZELTİ: Ümit Mutlu
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-70-0
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

JOHN BOYNE

ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK'UN YAZARINDAN

ASKER
DOĞMAYANLAR

Türkçeleştiren: Özlem Yüksel

Del'i

Con'a

TOMBLAND

Norwich, 15-16 Eylül 1919

Omzunda tilki kürküyle vagona karşıma oturan yaşlı hanım, yıllar önce işlediği cinayetleri yâd ediyordu.

İşaretparmağını alt dudağına hafifçe vururken, gülümseyerek, “Le-eds’teki papaz vardı,” dedi, “bir de trajik sırrı, nihayetinde felaketine dönüşen Hartlepool’lu kız kurusu. Hani şu, kız kardeşinin Kırım’dan yeni dönen kocasıyla düşüp kalkan Londralı aktris. Havai bir kadındı, bu yüzden beni kimse suçlayamaz. Fakat Connaught Meydanı’ndaki hizmetçi öldürdüğüme pişmanım. Kuzeyli kökenleri sağlam, hamarat bir kızdı, böyle acımasız bir akıbeti hak etmiyordu.”

“O kızı çok sevmiştim,” dedim. “Ama bana sorarsanız başına gelecekleri anlamıştı. Kendisine ait olmayan mektupları okuyordu.”

Yaşlı hanım, “Sizi tanıyorum, değil mi?” diye sordu. Oturduğu yerde doğrulmuş, gözlerini kısarak yüzümde bir aşinalık arıyordu. Lavanta ile yüz kremi karışımı keskin bir koku saçıyor ve kan kırmızısı, kalın bir ruj sürmüştü. “Sizi bir yerlerde gördüm.”

“Whisby Yayınevi’nde Bay Pynton’un yanında çalışıyorum,” dedim. “İsmim Tristan Sadler. Birkaç ay önce, yemekli bir edebiyat toplantısında karşılaşmıştık.” Elimi uzattım; ne beklediğimden emin değilmiş gibi bir anlığına baktı, sonra parmaklarımı pek de kavramadan elimi dikkatle sıktı. “Tespit edilemeyen zehirler üzerine bir konuşma yapmıştınız,” diye ekledim.

Başını hızlı hızlı sallayarak, “Evet, şimdi hatırladım,” dedi. “Tam beş tane kitap imzalatmıştınız. Şevkiniz beni etkilemişti.”

Beni hatırlaması gururumu okşamıştı, gülümsedim. “Büyük bir hayranınızım,” dedim. Zarifçe başını eğdi; otuz yılı aşkın bir süre boyunca okurlarından duyduğu övgülerle bilenmiş bir hareket olmalıydı bu. “Keza Bay Pynton da hayranınızdır. Birkaç kez sizi yayınevine bağlamaya çalıştığından bahsetti.”

Ürpererek, “Evet, Bay Pynton’ı tanırım,” dedi. “Şu iğrenç, küçük adam. Ağzı berbat kokuyor. Yakınında durmaya nasıl tahammül edebiliyorsunuz, hayret. Ama *sizi* neden yanında çalıştırdığını anlayabiliyorum.”

Şaşkınlıkla tek kaşımı kaldırıncaya, hanımefendi bana hafifçe gülümsedi.

“Pynton, etrafının güzel şeylerle çevrili olmasından hoşlanır,” diye açıkladı. “Bunu sanat zevkinden ve bir moda tasarımcısının Paris’teki atölyesinden çıkmışa benzeyen o süslü püslü kanepelerinden de anlamış olmalısınız. Bana bir önceki yardımcısını hatırlatıyorsunuz, rezil biri vardı ya... Ama hayır, maalesef hiç şansı yok; yayıncımla otuz yıldan uzun bir zamandır çalışıyorum ve olduğum yerden de gayet memnum.”

Yüz ifadesi buza dönüşürken arkasına yaslandı. Hoş giden bir sohbeti potansiyel bir ticari anlaşmaya dönüştürmekle kendimi küçük düşürdüğümü anladım. Utanarak camdan dışarı baktım. Saatime göz atınca planlanan vakitten bir saat kadar geciktiğimizi gördüm, tren gene hiçbir açıklama yapılmadan durmuştu.

Yaşlı hanım, vagonun içi havasızlaşmaya başladığı için camı açmaya uğraşırken, “İşte bu yüzden artık şehre hiç inmiyorum,” deyiverdi birden. “Bu demiryolları yüzünden insan evine dönebileceğinden bile şüphe ediyor.”

Yaşlı hanımın yanında oturan ve Liverpool Caddesi’nden hareket ettiğimizden beri yanımdaki kızla fısıldaşarak çapkınca sohbet eden genç adam, “Bırakın yardım edeyim, hanımefendi,” dedi. Ayağa kalktı, ter

kokulu bir esintiyle öne eğildi ve camı kuvvetle çekti. Cam sarsılarak açıldı, içeri sıcak havayla birlikte motor dumanı doldu.

Genç kadın gururla kıkırdarak, “Billciğimin eli makinelere yatkındır,” dedi.

Adam, “Aman Margie,” deyip oturdu ve hafifçe gülümsedi.

“Savaşta motorları tamir ediyormuş. Öyle değil mi Bill?”

Adam bu kez daha donuk bir sesle, “Bırak şunu Margie,” dedi. Benimle göz göze geldi, gözlerimizi kaçırmadan önce bir saniye birbirimizi tarttık.

Roman yazarı hanım, mükemmel bir zamanlamayla, “Alt tarafı bir pencere canım,” diye burun kıvrıldı.

Kompartımda birbirimizin varlığını kabul etmemiz bir saatten fazla sürmüştü. Bu durum bana, bir deniz kazasından sonra beş sene ıssız bir adada kalan ve usulünce tanıştırılmadıkları için birbirleriyle tek kelime konuşmayan iki İngiliz beyefendisinin fıkrasını hatırlattı.

Yirmi dakika sonra trenimiz tekrar hareket etti ve yola koyulduk, bir buçuk saatlik bir gecikmeyle nihayet Norwich’e vardık. İlk inenler, telaşlı ve coşkulu bir sabırsızlık ve beni-hemen-eve-götür fıkradaşmalarıyla genç çift oldu. Ben de yazarın, valizini taşımasına yardım ettim.

Yazar hanım gözleriyle peronu tararken, dalgın bir tavırla, “Çok naziksiniz,” dedi. “Şoförüm buralarda bir yerdedir, seyahatimin geri kalanında bana o eşlik edecek.”

Tekrar elini sıkıyaya kalkışmak yerine, sanki o Kraliçe’ymiş, ben de onun sadık bir kuluymuşum gibi beceriksizce bir baş hareketiyle, “Sizinle tanışmak bir zevkti,” dedim. “Sizi biraz önce mahcup etmediğimi ümit ederim. Ben sadece Bay Pynton’ın listemizde sizin çapınızda yazarlar bulunmasını arzu ettiğimi kastetmiştim.”

Gülümsedi; yüz ifadesi, ben *değerliyim*, diyordu, ben *fark yaratırım*. Ardından, üniformasız şoförünü de peşine takarak gitti. Ben-se olduğum yerde, etrafım peronlara gidip gelen insanlarla çevrilmiş,

kalabalığın arasında kaybolmuş hâlde, tren istasyonunun hengâmesinde bir başıma kaldım.

Thorpe İstasyonu'nun büyük taş duvarlarının arasından, öğleden sonrası için beklenmedik derecede aydınlık havaya çıktım ve kalacağım pansiyonun bulunduğu Recorder Sokağı'nın kısa bir yürüyüş mesafesinde olduğunu öğrendim. Ne var ki pansiyona vardığımda odamın hazır olmadığını görerek hayal kırıklığına uğradım.

Pansiyoncu hanım, "Aman efendim," dedi; solgun tenli, zayıfçacık, yüzü pütür pütür bir kadındı. Hava fazla soğuk olmamasına rağmen titriyordu, ellerini de gergin gergin ovuşturuyordu. Uzun boyluydu ama. Kalabalığın içinde şaşırtıcı endamıyla dikkat çeken kadınlardandı. "Size bir özür borçluyuz, Bay Sadler. Bugün işler allak bullak oldu. Olanları nasıl anlatsam bilemiyorum..."

Sesime sızan kızgınlığı yumuşatmaya çalışarak, "Size yazmıştım, Bayan Cantwell," dedim. "Beşi biraz geç buraya olacağımı bildirmiştim. Kaldı ki saat şu an altıyı bile geçti, bakın." Başımı masanın arkasındaki, köşedeki ayaklı saate doğru salladım. "Aksilik etmek istemem, ama..."

Kadın, "Aksilik ettiğiniz yok efendim," dedi hemen. "Odanızın saatler önce hazır olması gerekiyordu elbette..." Sesi alçalıp sözü yarım kaldı, dudaklarını ısırırken alnında derin çizgiler belirdi, başını başka tarafa çevirdi; gözlerimin içine bakamıyor gibiydi. "Bu sabah küçük bir tatsızlık yaşadık Bay Sadler. İşin doğrusu bu. Sizin odanızda. Yani, size verilecek odada. Herhâlde artık o odayı istemezsiniz. Böyle söylemem lazım, biliyorum, ama... Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum, sahiden. Odayı boş bırakacak durumumuz da yok..."

Kadının sıkıntılı hâli ortadaydı, aklım ertesi günkü işlerimle meşgul olmasına rağmen kadıncağızın durumuna üzüldüm. *Yapabileceğim bir şey var mı*, diye soracakken, arka taraftaki kapı açıldı ve kadın da oraya dönüp baktı.

Kapıda, kadının oğlu olduğunu sandığım, on yedi yaşlarında bir delikanlı belirdi. Gözleri ve dudakları annesine benziyordu ama cildi çok daha beter hâldeydi, yaşının icabı ergenlik sivilcelerinin izleriyle kaplıydı. Zınk diye durup bir saniye bana baktıktan sonra hışımla annesine döndü.

Kızgın kızgın bakarak, “Sana beyefendi gelince beni çağır demedim mi?” dedi.

“Ama daha şimdi geldi David!” diye itiraz etti kadın.

Kadını savunmak için garip bir dürtü hissederek, “Doğru,” dedim. “Şimdi geldim.”

Delikanlı üsteledi. “Ama beni çağırmadın,” dedi. “Ne söyledin beye?”

“Daha hiçbir şey söylemedim,” dedi kadın ve biraz daha üstüne gidilirse ağlayacakmış gibi bir ifadeyle bana döndü. “Ne diyeceğimi bilemedim...”

Delikanlı, şu dünyada kadınların ellerine bırakılırsa hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceğini bilen erkeklerden olduğumuzu ima edercesine gülümseyerek bana döndü ve “Özür dilerim Bay Sadler,” dedi. “Sizi bizzat karşılamayı umuyordum. Geldiğiniz zaman haber vermesini istemiştim annemden. Sizi daha erken bekliyorduk.”

“Evet,” dedim ve güvenilmez trenlerden dem vurdum. “Ama sahiden çok yorgunum ve doğruca odama çıkabilmeyi umuyordum.”

Oğlan, “Elbette efendim,” deyip hafifçe yutkundu ve gözlerini masaya dikti, sanki üstünde bütün geleceği yazılıymış gibi; sanki sol kenarında evleneceği kız, sağ kenarında doğacak çocukları, ortasında da bir ömür birbirlerine çektirecekleri kavga dövüşün mutsuzluğu varmış gibi... Annesi koluna hafifçe dokunup kulağına bir şey fısıldadı; ama oğlan başını hızlı hızlı iki yana salladı ve tıslayarak, kadına sesini çıkarmamasını söyledi. Sonunda, bakışlarını bana yöneltip sesini yükselterek, “Her yer, her yerde,” dedi. “Siz dört numarada kalacaktınız. Ama ne yazık ki dört numara şu an müsait değil.”

“Peki başka bir odada kalamaz mıyım?” diye sordum.

Başını iki yana sallayarak, “Ah, olmaz efendim,” dedi. “Maalesef hepsi dolu. Sizi dört numaraya yazmıştık. Ama oda hazır değil, mesele bu. Bize hazırlamak için biraz daha zaman verirseniz eğer...”

Delikanlı masanın arkasından çıkınca onu iyice bir inceledim. Benden ancak birkaç yaş küçük olmasına rağmen, daha büyükmüş gibi davranan bir çocuğu andırıyordu. Kendisine biraz uzun gelen, paçaları içine kıvrılıp iğnelenmiş bir pantolon ve yaşça daha büyük birinde hiç de yakışksız durmayacak bir gömlek ve yelek giymiş, bir de kravat takmıştı. Terlemeye başlamış bıyıkları, dudağının üstünde korkunç bir çizgi hâlinde taranmıştı; bir an için, bu gerçekten de bir bıyık mı yoksa sadece yüzüne bulaşmış ve sabahleyin suratını sildiği havlunun gözden kaçırdığı bir kir izi mi, bilemedim. Yaşından büyük görünme çabalarına rağmen, gençliği ve toyluğu aşıkardı. Reşit olması mümkün değildi, o kadarından emindim.

Bir saniye sonra, “David Cantwell,” diyerek bana elini uzattı.

Bayan Cantwell kıpkırmızı kesildi. “Olmaz David,” dedi. “Beyefendi bu akşam başka bir yerde kalmak zorunda.”

Oğlan annesine dönüp, “Nerede kalacak peki?” dedi. Sesi ansızın, haksızlık ettiğini bilmenin tesiriyle yükselmişti. “Biliyorsun ki her yer dolu! Nereye göndereyim onu? Wilsonlara mı? Dolu! Dempsey’e mi? Dolu! Rutherfordların yerine mi? Orası da dolu! Bir taahhüdümüz var anne. Bay Sadler’a bir taahhüdümüz var ve bunu yerine getirmek *zorundayız*, yoksa rezil oluruz. Bir gün için yeterince rezillik yaşamadık mı sence?”

Aniden saldırganlaşması yüzünden irkildim. Bir anda aklımda, bu iki uyumsuz insan için böyle bir pansiyonda yaşamanın nasıl bir şey olduğuna dair bir fikir belirdi: David’in küçüklüğünden beri ana oğul yalnızdı ve baba, seneler evvel bir harman makinesi kazasında ölmüştü bence. Tabii David, babasını hatırlamayacak kadar küçüktü o zamanlar, ama gene de ona tapıyordu; bu karşılık, zavallı adamcağızı tanrının her

saati çalışmaya zorladığı için anasını da asla affedememişti. Sonra savaş çıkmıştı ama David cepheye gidemeyecek kadar küçüktü. Orduya yazılmaya gittiği zaman ona gülmüşlerdi. Ona, “cesur çocuk” demişler; birkaç sene sonra, göğsünde kıl bitince tekrar gelmesini, kahrolası savaş hâlâ sürüyorsa o zaman bakacaklarını söylemişlerdi. Oğlan da uygun adım, anasının yanına geri dönmüştü ve en azından şimdilik bir yere gitmediğini söylediği zaman kadının yüzünde beliren rahatlamadan ötürü onu hakir görmüştü...

O zamanlar bile durmadan böyle senaryolar kurar, olgunlaşmamış hikâyelerim için karmaşık durumlar arardım.

“Bay Sadler, oğlumun kusuruna bakmayın,” dedi pansiyoncu kadın, öne eğilip ellerini masaya dayayarak. “Gördüğünüz gibi biraz fevridir.”

David üsteledi. “Onunla ilgisi yok, anne. Bizim bir taahhüdümüz var.”

“Taahhütlerimizi yerine getirmeyi elbette isteriz, ama...”

Kadının sözünün sonunu kaçırdım, çünkü genç David beni dirseğimden tutmuştu. Hareketin teklifsizliğinden dolayı biraz şaşırıp geri çekildim, delikanlı da dudaklarını ısırıp ve alçak sesle konuşmadan önce gergince etrafına baktı.

“Bay Sadler,” dedi, “sizinle özel olarak konuşabilir miyim? Sizi temin ederim, işlerin böyle idare edilmesi hiç hoşuma gitmiyor. Hakkımızda çok kötü düşünüyor olmalısınız. Ama sizinle misafir odasına gitsek? Şu anda kimse yok, hem...”

“Pekâlâ,” deyip çantamı Bayan Cantwell’in masasının önüne, yere bıraktım. “Buraya bırakmamın bir mahsuru yoktur herhâlde?” diye sordum. Kadın yutkunup başını iki yana salladı, o mübarek ellerini gene birbirine sürttü; aramızda bir cümle daha geçmesinden acılı bir ölüme seve seve razı olacakmış gibi görünüyordu. Biraz hâlihazırdaki meseleye bulacağı çareyi merak ettiğimden biraz da mağdur olduğumdan, oğlunun peşinden misafir odasına gittim. Yolculuk beni yorgun düşürmüştü,

üstelik Norwich'e geliş sebeplerimin yarattığı çelişkili duygular yüzünden aklım karmakarışıkta; pansiyona gelirken tek amacım doğruca odama gidip kapıyı arkamdan kapamak ve düşüncelerimle baş başa kalmaktı.

İşin aslı, ertesi günkü planlarımı gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimi bile bilmiyordum. Londra'ya her saat başı saati on geçe ve saat altıyı on geçeden itibaren de iki saatte bir tren olduğunu biliyordum; yani buluşmadan vazgeçip dönmek istersem, binebileceğim dört tren vardı.

David Cantwell, "Ne keşmekeş ama!" dedi. Kapıyı arkamızdan çekerken dışlarının arasından bir ısıklık çaldı. "Annem de durumu hiç kolaylaştırmıyor, değil mi Bay Sadler?"

"Bakın, bana meselenin ne olduğunu izah ederseniz artık..." dedim. "Odayı tutmak için mektubumla birlikte posta havalesi de göndermiştim."

"Tabii ki gönderdiniz efendim, tabii ki gönderdiniz," dedi. "Odanızı bizzat ben ayırdım. Sizi dört numaraya yerleştirecektik. Odayı da ben seçtim. Dört numara en sessiz odamızdır, şiltesi biraz girintili çıkıntılı olsa da karyolasının yayları sağlamdır, pek çok müşterimiz çok rahat olduğunu söylemiştir. Mektubunuzu okudum efendim. Ordu mensubu olduğunuzu düşündüm. Haklı mıyım beyefendi?"

Bir an tereddüt ettikten sonra, başımı sertçe öne doğru salladım.

"Çok muharebe gördünüz mü?" diye sordu.

Gözleri parlıyordu, sabrımın tükendiğini hissettim.

"Oda," dedim. "Kalıyor muyum, kalamıyor muyum?"

"Şey, beyefendi," dedi, cevabım onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Aslında bu size bağlı."

"Nasıl yani?"

"Bizim kız, Mary, şu anda yukarıda, her şeyi pirüpak ediyor. Kıyemeti kopardı tabii, size söylememin bir mahsuru yok, ama ona dedim

ki, tabelada senin değil, benim adım yazıyor. İşinden olmak istemiyorsan söyleneni yapacaksın.”

Azıcık takılarak, “Tabeladaki ismin *annenizin* ismi olduğunu sanıyordum?” dedim.

“Eh, *benim de* ismim ama,” dedi biraz içerleyerek. Gözlerini iyice açıp ters ters yüzüme baktı. “Neyse, Mary işini bitirince oda eskisi gibi olacak, söz veriyorum. Annem size bir şey anlatmak istemedi, ama madem askersiniz...”

Onu düzelttim. “Eskiden askerdim.”

“Evet efendim. Size yukarıda olanları anlatmazsam ve kararı size bırakmazsam, saygısızlık etmiş olurum.”

Artık meraklanmıştım, aklıma sayısız ihtimal geldi. Belki cinayet. İntihar. Özel bir dedektifin başka bir kadının kollarında yakaladığı zampara bir koca. Ya da... o kadar da dramatik olmayan bir şey: Çöp sepetinde alev alan, söndürülmemiş bir sigara. Gece vakti hesabını ödemedi kaçan bir müşteri. Daha fazla karmaşa. Daha fazla saçmalık.

“Memnuniyetle karar veririm,” dedim, “yeter ki...”

“Burada daha önce de kalmıştı,” dedi David, sözümü keserek. Vaziyeti bütün teferruatıyla anlatmaya hazırlanırken sesi giderek canlanmıştı. “Adı Bay Charters. Edward Charters. Çok muhterem bir adam olduğunu düşünürdüm hep. Londra’da bir bankada memur, ama Ipswich Yolu üzerinde bir yerde annesi oturuyor, o da arada bir onu görmeye geliyor ve Londra’ya dönmeden önce genellikle bir ya da iki gece Norwich’te kalıyor. Her zaman bizde kalır. Onunla hiçbir sıkıntı yaşamadık, efendim. Sessiz bir beydir, kendi hâlinindedir. İyi giyimlidir. Her zaman dört numarayı ister, çünkü o odanın ne kadar iyi olduğunu bilir, ben de seve seve odayı veririm. Odaları ben organize ederim, annem değil. Rakamları karıştırıyor, hem...”

“Şu Bay Charters,” dedim, “odayı vaktinde boşaltmadı mı?”

Delikanlı başını iki yana sallayarak, “Hayır efendim,” dedi.

JOHN BOYNE

ASKER DOĞMAYANLAR

“Korkaklar, yüreksiz olur. Ben yüreksiz değilim, ilkeli bir insanım. Arada fark var.”

Çocuk yaşta evinden kovulan, Birinci Dünya Savaşı'nda Fransa'nın kuzeyinde Almanlara karşı savaşan Tristan Sadler'in elinde, Mirian Bancroft'a ulaştırmak istediği mektuplar vardır. Ancak silah arkadaşı, dostu ve karşılıksız aşkı Will'in ablası Mirian ile buluşmasının altında yatan tek sebep bu değildir. Er Bancroft'un ölümünün ardındaki sır, Tristan'ın içini kemirmektedir, belki de bu buluşma bir tür itiraf niteliği taşıyacak, böylece bir anlamda af dileyebilecektir.

Bol ödüllü yazar John Boyne, hüznü, acı ve ölümlü ördüğü hikâyesinde insanlığı sorguluyor. Cephede verilen fiziksel savaşın gölgesinde yaşayanların zihinsel çatışmalarını, geçmişlerinden ve geleceklerinden sıyrılarak sadece birer sayıya dönüşen ölümleri ve daha fazla can almak ile korkaklık arasına sıkışmış “erkekliliği”, ihanet, intikam ve utanç üçgeni içerisinde irdeliyor.

ISBN: 978-605-2349-70-0

9 786052 349700

Delidolu

delidolu.com.tr

f t i delidolukitap